

Proloog

Daren

BEGIN MEI

Sommige mensen denken dat ik alles voor elkaar heb. Ik kan je vertellen dat schijn bedriegt.

De felle witte lampen schijnen op me neer en ik glimlach. Het is mijn vaste reactie. Ook met gebroken botten, verrekte pezen en verstuikte gewrichten blijf ik glimlachen. Zo deal ik met de pijn totdat ik niets meer voel en weer kan ademen.

De camera's dringen dichterbij om de persconferentietafel en mijn antwoorden rollen moeiteloos over mijn lippen. 'Ik ben de nieuwe speler. Ik kijk ernaar uit om deel van dit team uit te maken, om mijn rol te pakken en de lege plek op te vullen.' Ik werp een blik op coach Reynolds en quarterback Shawn Brentwood, de oudgediende. 'Voor zover er een lege plek is.'

Iedereen lacht, zelfs Brentwood, maar ik weet wat hij denkt. Omdat ik hetzelfde zou denken. Namelijk dat ik de klootzak ben die zijn plek komt inpikken. Hij heeft gelijk. Want wat voor quarterback zou ik zijn als ik er tevreden mee was om de hele wedstrijd op de bank te zitten? Ik ben hier om te winnen. Dat is waar ik goed in ben.

De coach beantwoordt een paar vragen. Mijn ogen dwalen naar de andere kant van de zaal, waar de vrouwen en vriendinnen van mijn teamgenoten staan. Zelfs mijn vader heeft zijn bedrijf in de steek gelaten om hierbij te zijn, terwijl hij en ik niet eens met elkaar praten. Hij staat achter in de zaal naast mijn moeder, die mijn

shirt van de National Football League in haar handen houdt en eruitziet alsof ze elk moment flauw kan vallen van euforie.

Ik zou ook blij moeten zijn. Na duizenden uren van trainingen en wedstrijden is het me eindelijk gelukt. Ik heb mijn droom bereikt. Maar terwijl ik in de zaal om me heen kijk, groeit het verdoofde gevoel in mijn borst.

Ze is er niet.

Mijn kaak verstrakt. Waarom ben ik nog verbaasd? Omdat ik zo'n sukkel ben dat ik dacht dat ze bijgedraaid was. Dat haar beloften oprecht waren. Dat ze veranderd was.

Ze is waarschijnlijk een Armani-tas of een nieuw Gucci-horloge aan het kopen, of nog meer zoi om in haar overvolle inloopkast te leggen.

Ik verlang nooit iets van haar, maar ik heb haar één ding gevraagd. Eén ding. Om er vandaag bij te zijn, op de belangrijkste dag van mijn carrière.

Mijn slaap bonst en ik wrijf erover met mijn hand.

Diep vanbinnen weet ik dat dit mijn verdiende loon is. Wat zeggen ze ook alweer? *Karma is a bitch*. Ja, zeg dat wel.

'Daren! Voel je als winnaar van de Heisman-trofee extra veel druk om te presteren?'

Natuurlijk.

Ik schud mijn hoofd. 'Awards zijn niet belangrijk. Wat telt zijn overwinningen. Ik ben vereerd met de Heisman-trofee, maar hij vertegenwoordigt mijn carrière in college-football. Dit is de start van mijn tijd bij de NFL. Zoals elke sporter je kan vertellen, is het hier en nu het enige waar je controle over hebt. Dus titels, overwinningen en awards uit het verleden hebben geen invloed op mijn visie op het spel. Ik speel om te winnen. Dat is alles.'

Hij knikt en negeert het feit dat ik zijn vraag niet heb beantwoord. Dat doen ze altijd, want ze staren zich blind op mijn statistieken, mijn voltooide passes, mijn touchdowns.

Het is logisch dat mensen denken dat ik alles voor elkaar heb. Als ik in de spiegel kijk, denk ik soms hetzelfde. Dat de overwinningen te gemakkelijk zijn, dat de medaille ook een andere kant

heeft, een donkere kant die niemand ziet. Want niemand kan zo behendig de regendruppels ontwijken als ik. Ik ben er een meester in.

Maar het eist zijn tol. Trots. Overmoed. Arrogantie. Noem het zoals je wilt. Het is een psychologisch spelletje waarmee ik mezelf wijsmaak dat ik beter ben. Dus als de *center* me de bal toespeelt, als ik de leren stiksels onder mijn vingers voel en mijn hart in mijn oren raast, neemt mijn training het over en voel ik me onoverwinnelijk. Natuurlijk, ik stop al mijn tijd erin. Ik zweet. Ik train. Ik vecht. Maar uiteindelijk zijn de winnaars ervan overtuigd dat ze het kunnen en de verliezers dat ze het niet kunnen.

Klinkt dat als bullshit? Ja, dat is het ook. Maar als ik die onzin lang genoeg voor mezelf herhaal, ga ik erin geloven. En als ik erin geloof, dan win ik.

Dus wat gebeurt er als ik er niet in geloof? Als ik beseft dat ik mezelf voor de gek houd?

Dan verkloot ik het. Flink.

Mijn telefoon trilt in mijn broekzak en woede vlamt in me op. Als de journalisten verdergaan met het interview met de nieuwe *wide receiver*, pak ik mijn telefoon.

Het bericht is typerend voor haar. *Ik werd opgehouden. Ik ben onderweg.*

Ik tik mijn antwoord zo snel als ik kan. *Het hoeft al niet meer.*

Bedankt dat je de *NFL draft* hebt gemist, kreng.

1

Maddie

EIND MEI

Na een stage van een jaar bij de National Broadcasting Company is het me eindelijk gelukt. Ik heb de felbegeerde positie van live-verslaggever bemachtigd. Ik heb lange dagen in de studio gemaakt, ik heb maaltijden overgeslagen en mijn sociale leven ligt op zijn gat, maar twee weken nadat ik mijn diploma behaalde werd ik aangenomen.

Ik wou dat ik kon zeggen dat de NBC me de baan heeft aangeboden, maar mijn baas heeft vanaf het begin gezegd dat hij geen plek voor beginners had. Dus ging ik voor het op één na beste: een job bij het New England News Network, dat bekendstaat om zijn ijzersterke reportages. Het betekent in elk geval dat ik in mijn geboortestad kan blijven wonen, in tegenstelling tot veel van mijn studiegenoten, die moesten verhuizen om het nieuws uit de provincie te verslaan.

En er is maar één persoon met wie ik dit goede nieuws vanavond wil vieren.

Jacob gaat uit zijn dak als hij hoort dat het me gelukt is.

Ik loop zijn appartement binnen, zet mijn tas in de gang en schop mijn hakken uit. Jacob doet waarschijnlijk een dutje. Hij gaat na zijn training altijd even slapen. Hij is *mixed martial artist* en fitnessfanaat.

Ik heb nooit eerder met een profsporter gedatet. Gewoonlijk ging ik voor stille economie- of geschiedenisstudenten, maar Ja-

cobs charme was onweerstaanbaar. We hebben elkaar leren kennen toen ik vorige zomer filmopnames maakte voor een vriend die een plaatselijke wedstrijd versloeg. Nadat Jacob zijn tegenstander had gevloerd stapte hij op me af en vroeg hij me mee uit.

Twee weken geleden vroeg hij of ik bij hem introk, maar omdat hij voor een belangrijk gevecht traint wachten we tot na zijn trip naar Las Vegas volgende week voor we officieel gaan samenwonen.

Ik kijk op mijn horloge; ik ben een paar uur te vroeg, maar ik kan niet wachten hem mijn nieuwtje te vertellen.

Op de keukenbar staan een bos rozen en een fles wijn in een koeler. Heeft hij mijn verrassing al ontdekt? Mijn hart maakt een sprongetje.

Ik sluip op mijn tenen naar de gang en wil net mijn kleren uittrekken om hem op een aangename manier wakker te maken, als ik iemand hoor lachen. Een vrouw.

Ik blij doodstil staan; mijn hart bonst plotseling in mijn borst.

‘Dat vind je lekker, hè?’ Zijn stem doorbreekt de stilte en kippenvel verspreidt zich over mijn armen. ‘Zuig me harder. Ja, zo. Laat maar zien dat je geniet van mijn lul in je mond.’

O, mijn god.

Ik begin te trillen en wil niet verder lopen. Ik hoef het niet te zien, maar mijn benen bewegen uit zichzelf naar voren en ik heb geen andere keuze dan het met eigen ogen te aanschouwen.

Door de kier van de deur zie ik hem op de rand van het bed zitten, zijn handen in haar donkere haar. Hun gezichten vallen in de schaduw, maar hij knikt goedkeurend terwijl haar hoofd tussen zijn benen op en neer gaat.

Ze stopt en kijkt naar hem op. ‘Zullen we het weer doen zoals gisteren?’

Hij kreunt. ‘Ja, schatje, dat was lekker.’

De meid kruipt op het bed en hij gaat schrijlings op haar borst zitten. Ze pakt met haar handen het metalen hoofdeinde van het bed vast terwijl Jacob zijn pik in haar mond leidt.

Mijn maag draait zich om.

Gisteren heeft dit meisje seks met mijn vriend gehad in zijn bed.

Vlak voordat ik seks met hem had in zijn bed.

Ik druk mijn hand tegen mijn mond om mijn braakneiging te onderdrukken, want gisteren hebben we het onveilig gedaan. Ik dacht dat hij monogaam was en dat hij de man was met wie ik zou trouwen.

Plotseling staat mijn leven op zijn kop. Vanavond zou ik mijn toekomst vieren en een leven uitstippelen met de persoon die – dacht ik – van me hield. Ik ben zo stom geweest. Ik heb de geruchten dat hij ontrouw was genegeerd en mijn hart voor hem opengesteld, ik geloofde hem toen hij zei dat hij in het verleden alleen met veel meisjes naar bed ging omdat hij de ware nog niet had gevonden. En hij liet me geloven dat ik dat was. Zijn ware.

Terwijl ik toekijk hoe deze vrouw Jacob pijpt, verdampen het verdriet en de pijn en voel ik alleen nog maar woede. Blinde, wietehete, moordlustige woede. Mijn handen bewegen op de automatische piloot en ik doe waar ik voor ben opgeleid. Ik ben me er nauwelijks van bewust dat mijn telefoon in mijn handen trilt als mijn vinger over het schermpje naar de camera gaat.

Ik druk op de rode knop. Ik leg maar een paar seconden vast, maar meer heb ik niet nodig om mezelf aan mijn domheid te herinneren. Want ik weet zeker dat hij hierover zal liegen. Hij zal dit omdraaien totdat ik aan mezelf ga twijfelen en hij zal me laten geloven dat dit allemaal mijn fout is.

Nee, dit is zijn eigen keuze en ik wil elke seconde van deze vernedering onthouden zodat ik deze fout nooit meer maak.

De vrouw stopt met pijpen en vraagt waar ze het kunnen doen als ik eenmaal bij hem woon. Zijn antwoord: in de kleedkamer van de sportschool. Stijlvol.

Ik heb talloze dates afgeslagen, alleen maar om door deze eikel bedrogen te worden.

Ik stop mijn telefoon in mijn jaszak, storm de kamer in, gooi zijn sporttas leeg en trek de kasten open om mijn kleding in te pakken.

‘Shit. Shit. Dat is Maddie,’ fluistert hij. ‘Babe, wat doe je?’

‘Fuck you, klootzak.’ Ik ren naar de badkamer en pak mijn make-up. Als ik weer tevoorschijn kom, duwt Jacob het meisje

weg en zie ik voor het eerst haar gezicht.

‘O, mijn god. Dit wordt steeds leuker.’ Ik staar naar Kimmy het kooimeisje en kan haast niet geloven dat ik alles zo verkeerd heb ingeschat.

‘Babe, dit is niet wat het lijkt,’ stamelt hij.

Mijn knokkels worden wit als ik de tas beetpak. ‘Echt niet? Is je pik op magische wijze in haar mond beland? Wat een interessant fenomeen.’

Ik pak de sleutelhanger met het minibokshandschoentje dat hij me gegeven heeft en smijt het naar zijn hoofd.

‘Kimmy, je hoeft hem niet op de sportschool te pijpen. Je mag hem hebben.’